

A juhászlegény lassú dala

Lent a déli tengerek felett,
Dalmácia partjainál a juhász
Fél és ül,
Fél és dalol

Fűszálból készített sípval, és
Köveket gördítenek fejükkel
A juhok,
Bivalyok.

Van úgy, hogy nézi, és van úgy,
Hogy hanyagolja őket, mint
A testét,
Kezét

Megnyalja csapzott pulija, megijed,
Mégis, mintha álmodott volna, és
Kutyául
Csahol –

Vak, vak, vak – ordítja a farkas
A hegyről, pedig hazudik, hisz
Ő kutyául
Elfelejtett.

Elhiszi a juhász, hogy néha kutyája
Bundájába bújva szalad a nyáj
Felett és
Alatt.

Nyálát csorgatja és fogát vicsorítja,
Ha vadat, farkast lát, aztán mégis
Csaholva,
Vinnyogva

A hegyhát mögé bújna el a vad
Elől, reszket majd, mint egy juh
Egymagában,
Megnyírva.

„Hej, de rossz, jaj, de rossz itt a
Hidegben, fenn a hegyen, én,
A juhászlegény,
Hej, hej, hej”

Álmenyecske-sonett

Felhőként lebbenti meg a táncoló lány szoknyáját
A daliás herceg, nem is az, csupán kezét
Melengető fiatal legény, aki érdes kezével engem
Simogat, megfogja majd az én derekam,

Szorítja és elengedi. Gyerekként könnyezik, ahogy
Fekete bőrcsizmáját emeli a magasba, fel-
Emel, mint bolond menyecskét, piros ruha nélkül,
Egyszerűen, mezítelen rohanok a parázsfutáson

Át, fejkötő nélkül, mert még nem kötötték be fejemet,
Eddig még nem láttam olyat, hogy pesti
Fejét hajszalaggal, egybefont ujjakkal, mindenféle

Jóval, mázsaszám cukorral, szentelt borral, kifakult
Barnára festett rózsafüzérrel. Mária, a nagymama
Ajándékával kopog fémkulcs az ajtóban, egyedül a jóval